

ADNOTĂRI TEOLOGICE (IV)

† DANIIL Arhiereul

THEOLOGICAL NOTES (4)

Abstract: Every moment should be received, lived, filled with sense and meaning, and lit by prayer. The Hesychast Orthodox Prayer fills to the fullest extent, warms, ignites and flames the golden Cup gem of every moment in our earthly and Christian life. Each moment has its infinite value, that is why a man, a Christian, a clergyman or a monk is bound to connect, bind and hang every moment of his life by faith, hope and love, humility, repentance and weeping, of God's eternity, for eventually God's eternity will call to judgment and judge the moments of our life, separating them as the shepherd breaks up the lambs from the goats.

Keywords: theological, time, life, moment, eternity

„Sceptrul de aur” al milostivirii lui Dumnezeu: „Numai acela spre care va întinde regele sceptrul său de aur, scapă cu viață” (Eстера 4, 11). „Apoi regele și-a întins spre Eстера sceptrul său cel de aur, care era în mâna sa. Atunci Eстера s-a apropiat și s-a atins de vârful sceptrului, iar regele i-a pus sceptrul pe grumazul ei și a sărutat-o, zicându-i: «Vorbește-mi!»” (Eстера 5, 2).

Dumnezeu și-a îndreptat de nenumărate ori în istoria biblică, sceptrul cel de aur al milostivirii Sale, înspre preaiubiții și aleșii Săi: Enoh, Noe, Avraam, Isaac, Iosif, Moise, Iosua, Ghedeon, Samson, Samuel, David, Solomon, Sfântul Prooroc Ilie, Sfântul prooroc Elisei, sfinții prooroci mari și sfinții prooroci mici.

Dumnezeu și-a îndreptat sceptrul cel de aur al iubirii, milostivirii și iertării Sale, față de David, atunci când s-a pocăit, față de regele Manase, atunci când s-a smerit și față de niniviteni, atunci când s-au rugat și au postit trei zile, ca să nu fie nimiciti.

Dumnezeu și-a îndreptat sceptrul cel de aur al milostivirii Sale înspre regele Iezechia când era în primejdie de moarte; înspre femeia păcătoasă, care a plâns la picioarele Mântuitorului, înspre femeia cananeancă și femeia samarineancă,

înspre Zaheu vameșul, înspre Lazăr din Betania, cel mort de patru zile și înspre tâlharul pocăit de pe cruce.

Dumnezeu și-a îndreptat sceptrul cel de aur al milostivirii Sale înspre famenul etiopian, Saul din Tars, Corneliu sutașul și temnicerul din Filipi.

Dumnezeu își îndreaptă sceptrul cel de aur al milostivirii Sale și înspre fiecare dintre noi, atunci când ne rugăm cu credință, cu lacrimi și cu umilință, atunci când ne smerim și ne pocăim, atunci când nădăjduim sau când nu ne pierdem nădejdea.

Dumnezeu își îndreaptă sceptrul cel de aur al milostivirii Sale, spre noi și spre lume, prin Sfânta Scriptură și Sfânta Liturghie, prin Biserică și Sfintele Taine, atunci când ne spovedim și ne împărtășim, atunci când ne însemnăm cu semnul sfintei cruci și sărutăm sfintele icoane, atunci când suntem iubitori și milostivi, iertători și săvârșitori de fapte bune.

Reversul „sceptrului de aur” al milostivirii lui Dumnezeu întins înspre noi este mâna îngerului Domnului întinsă asupra Ierusalimului: „Și și-a întins îngerul Domnului mâna asupra Ierusalimului, ca să-l pustiască...” (II Regi 24, 16). „Atunci ridicându-și David ochii săi, a văzut pe îngerul Domnului stând între pământ și cer cu sabia goală în mâna sa, întinsă asupra Ierusalimului; și a căzut David și bătrânii cu fețele la pământ, îmbrăcați în sac.” (I Cronici 21, 16). A se vedea: potopul cu apă, nimicirea Sodomei și a Gomorei, pedepsirea lui Core, Datan și Aviron, moartea lui Abesalom, moartea lui Ahab și a Izabelei, moartea lui Irod, mâncat de viermi, robia asiriană și robia babiloniană, dărâmarea Ierusalimului și vestirea sfârșitului lumii.

Literare: Moise la piramide: Aflându-se la vârsta celei de-a treizeci și treia rotații a vieții sale în jurul soarelui și ajugând împreună cu fiica lui faraon, cea prin care Dumnezeu i-a salvat viața din apele Nilului, în fața străvechilor piramide din Egipt, Moise ar fi putut avea înalte trăiri duhovnicești lăuntrice. Astfel, în fața unei piramide, lui Moise i se descoperă vedenia rugului aprins, de care va avea parte în realitate peste patruzeci și șapte de ani, pe când păștea oile socrului său Ietro, preotul din Madian, în pustiul Sinai. În fața altei piramide Moise ar fi putut vedea cu mintea minunea despărțirii și a trecerii Mării Roșii, cu poporul ales al lui Istael. În fața celei de-a treia piramide, lui Moise i se descoperi cea mai mare minune a Vechiului Testament: primirea Legii pe muntele Sinai. În sfârșit, în fața celei de-a patra piramide, Moise contemplă cu ochii minții Țara Canaanului de pe vârful muntelui Nebo și despărțirea și trecerea minunată a Iordanului de către poporul dezrobit, sub călăuzirea lui Iosua, urmașul său; lucru care se va întâmpla abia peste optzeci și șapte de ani.

Nu știm dacă aceste descoperiri și trăiri au fost sau nu, cu adevărat; dar cu siguranță ar fi putut fi! Pecetluite în cartea tainelor lui Dumnezeu, acestea ne-au străfulgerat prin minte în raza de lumină a unui gând literar. Cu adevărat însă,

minunile lui Moise și minunile din viața lui Moise sunt piramide ale spiritului, mai înalte și mai durabile decât piramidele Egiptului. (Hățăgel, 28 martie 2019).

Piramida lui Deceneu: Ridicată pe pământul binecuvântat numit „Lazuri”, între Calea Mare și Calea Țarinii, dincolo de Crucea de astăzi a Vasilonilor, din porunca lui Deceneu, la vârsta maturității sale spirituale, și isprăvită prin osârdia celor doisprezece discipoli ai săi și prin osteneala și sudoarea sutelor de truiditori, piramida dacică din pietre mari de râu și pietre cu fosile multimilenare, avea pe fiecare din cele patru laturi ale sale o lungime de câte 40 de picioare, iar înălțimea acesteia ajungea la 153 de coți (după Ioan 21, 11). Cele patru fețe ale piramidei lui Deceneu sunt îndreptate înspre cele patru puncte cardinale: înspre Cetățile Dacice la răsărit, exprimând veșnicia, înspre biserica de la Densuș la asfințit, simbolizând trecutul, înspre vârful Retezat la miazăzi, închipuind viitorul și înspre Prislop la miazănoapte simbolizând prezentul.

În vârful piramidei dacice tronează piatra de culoarea cerului, cu o cruce albă pecetluită în ea, chiar de la Facerea lumii, piatră sprijinită pe alte trei pietre mari: o piatră roșie vulcanică, un cuarț galben din Galbena și un granit albastru din Râul Mare. O alee din 77 de pietre mari de moară, adunate din Țara dinozaurilor, duce dinspre asfințit înspre baza piramidei, care așteaptă ca umbra vârfului Retezat, să-i atingă latura dinspre miazăzi în locul însemnat de o piatră cu luna nouă plămădită în ea.

Între pietrele mari de râu din piramida dacică suflarea de veacuri a vântului aduse semințele feluritelor flori, care, prinzând rădăcini în țărâna adunată între pietre, îmbrăcau în fiecare primăvară cele patru triumphiuri ascuțite ale piramidei în neasemuite covoare vii, țesute din margarete și romanițe, sânziene și fori de măceș, iar în vârf strălucea și lumina Floarea de Colț, simbolul ancestral al Daciei spirituale.

Fiecare piatră din piramida lui Deceneu ascundea și ascunde o rațiune divină sau un gând al lui Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului, iar înlăuntrul piramidei ardea și arde încă rugul aprins al Rugăciunii neîncetate, având în semnul crucii din piatra din vârful piramidei, o limbă de foc a Sfințelor Rusalii. În toate nopțile senine, câte 24 de stele ale cerului, împletesc, rând pe rând, câte o cunună de raze tainice deasupra Piramidei lui Deceneu, cunună care, în zorii fiecărui răsărit de soare, se contopește cu lumina marelui astru al zilei.

În pietrele din piramida dacică sunt pecetluite rugăciunile și nădejtile tuturor dacilor și ale urmașilor lor, precum și viziunile și visele preoților daci și descoperirile marelui lor preot, Deceneu, care încă așteaptă să fie dezvăluite și înțelese de către contemporani. (Hățăgel, 25 ianuarie 2019, Sfântul Grigorie Teologul).

Epistola (necanonică) a lui Saul din Tars către concetățenii săi: Temnița din Roma, 15 iunie, anul 67. Saul din Tarsul Ciliciei, zis și Pavel, făcător de corturi din tată-n fiu, evreu dintre evrei, după lege fariseu, răsărit din seminția

lui Veniamin, ucenic oarecând al lui Gamaliel din Ierusalim și împreună ucenic cu Ștefan; ales, chemat și rânduit, pe drumul Damascului, pentru a fi apostol al lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, în slujirea Duhului Sfânt și în propovăduirea Evangheliei Sale, cu binecuvântarea și spre slava lui Dumnezeu Tatăl și spre zidirea Bisericii Lui; înlănțuit de credința și dragostea lui Hristos – Mesia Cel făgăduit și așteptat de veacuri să vină în lume; fiind întemnițat acum din pricina vestirii Evangheliei și așteptând din zi în zi să fiu eliberat din cortul acesta pământesc, prin sabia împăratului, la voia lui Dumnezeu; către voi, cei de o seminție și de un neam cu mine, credincioși în Legea și evanghelia lui Moise și către voi toți cei de alte neamuri rătăciți în credințele voastre: Fost-a om trimis de la Dumnezeu – numele lui era Ștefan, Arhidiaconul și cel dintâi martir creștin, la a cărui ucidere cu pietre, pentru propovăduirea și mărturisirea descoperirii lui Hristos Cel mort și Înviat, șezând de-a dreapta Tatălui, mi-am dat și eu consimțământul, cerând și primind apoi scrisori arhieresti din Ierusalim, pentru ca să aduc aici, legați din Damasc, pe cei ce-i voi găsi mărturisind credința în Iisus Hristos Fiul lui Dumnezeu. Dar călătorind pe drumul Damascului, într-o zi pe la amiază, s-a petrecut minunea minunilor din viața mea, descoperindu-mi-se în negrăită slavă dumnezeiască chiar Cel pe ai Cărui ucenici mă grăbeam să-i prind și să-i leg în Damasc. Lumina dumnezeiască a Celui Înviat m-a orbit trupește, trei zile și trei nopți – dar m-a luminat pentru veșnicie – până când binecredinciosul ucenic Anania din Damasc, trimis de Însuși Cel ce mi S-a arătat pe Cale și și-a pus mâinile peste mine, făcând să cadă solzii de pe ochii mei, primind apoi Botezul în Numele lui Iisus Hristos. Scăpat din Damasc într-o coșniță, răpit am fost până la al treilea cer, în trup sau fără trup, nu știu, Dumnezeu știe, unde am auzit cuvinte de nespus și cântări cerești de negrăit, pe care le-am turnat apoi, rând pe rând, în potirul celor patrusprezece Epistole ale mele, scrise până acum; prin aceasta, adresată vouă, celor din Tarsul Ciliciei, să pecetluiesc numărul lor, după numărul celor cincisprezece zile petrecute de mine împreună cu Chefa, zis și Petru, în Ierusalim, după cei trei ani în care m-am retras în Horebul meu din Arabia.

Întărit și purtat de Duhul lui Dumnezeu, am străbătut de cinci ori Imperiul Roman, al cărui cetățean încă sunt, de-a lungul și de-a latul împărăției cezarului, vestind, precum Ioan Botezătorul în pustia Iordanului, Împărăția lui Dumnezeu și întemeind comunități și Biserici creștine prin cetățile și orașele provinciilor romane, din Siria până în Spania, din Ierusalim până la Roma, din Efes până în Atena, din Colose până în Corint și din Filipi până în Tesalonic. Am fost în Asia și în Ahaia, în Macedonia și în Dalmația, în Galatia și în Creta, în Cipru și în Italia. Peste tot și tuturor L-am descoperit și L-am făcut cunoscut pe Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul și Judecătorul tuturor oamenilor. Am învățat și am scris, am îndreptat și am muștrat, m-am rugat și am îndrumat

căutând să risipesc norul întunericului din lume și să aduc împreună cu ceilalți apostoli seninul credinței creștine și lumina Învierii „Soarelui Dreptății”. Nu puține au fost piedicile și obstacolele, frații mincinoși și păgânii necredincioși, dar pe oriunde am trecut, am lăsat câte un Timotei sau câte un Tit, câte un Filimon sau câte un Dionisie Areopagitul, câte o Lidia sau Damaris, câte un Acvila și o Priscila. Eu am sădit, Apolo a udat, iar Dumnezeu a făcut și va face să crească!

Doar în Tarsul Ciliciei n-am mai fost de zeci de ani. Dar mă întorc la voi acum prin această Epistolă, scrisă în lanțuri, aducându-mi aminte de voi, pomenindu-vă și îndemnându-vă și pe voi, evrei și neamuri, să credeți în Iisus Hristos, să cunoașteți și să citiți Evanghelia Lui, să iubiți cuvântul Lui, să vă scăldați în apa Botezului Lui, să vă zidiți în Biserica Lui, să vă curățiți în lacrimile pocăinței voastre, să vă cununați cu cununia din Cana Galileii, să vă cuminecați cu Trupul și Sângele Lui, să nu vă despărțiți de Cina Liturghiei Lui, să vă însemnați cu semnul crucii Lui, să vă spălați picioarele unii altora, sporind și adâncindu-vă întru smerenie, înflăcărându-vă întru dragoste de Dumnezeu și de oameni, întărindu-vă în credință, îmbogățindu-vă întru cunoștință și mântuindu-vă prin Harul Lui.

Această epistolă, citită tuturor celor din Tarsul Ciliciei, locul meu de naștere, să o așezați la temelia templului bisericesc pe care îl veți zidi cândva, punând-o într-o amforă de lut pecetluită cu semnul crucii, după ce o veți înmulți și răspândi prin copiere, căci n-am căutat altceva în viață, decât să aduc lumea întreagă pe drumul Damascului, sau să duc drumul Damascului până la marginile pământului. Acum a venit rândul vostru, iubiți concetățeni din Tars! Amin.